

ת"פ 47249/06/14 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 47249-06-14 מדינת ישראל נ' פלוני
תיק חיצוני: 2455/14

בפני	כבוד השופטת דנה כהן-לקח
מאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שמרית וולף
נגד	
נאשם	פלוני ע"י ב"כ ניק קאופמן

החלטה

לפניי בקשת הנאשם לחזרה מהודיה ולביטול הכרעת-הדין המרשיעה שניתנה על-יסוד הודייתו. הבקשה הועלתה בפתח הישיבה שנקבעה למתן גזר-הדין בעניינו של הנאשם. המאשימה מתנגדת לבקשה, ואני בדעה כי הדין עמה. להלן הטעמים לכך.

השתלשלות העניינים

1. תיק זה הועבר לטיפול בינואר 2014. אותה עת, יוצג הנאשם על-ידי עו"ד עלא זחאלקה. בדיון שהתקיים לפניי ביום 2.4.2015 הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר-טיעון לפיו כתב-האישום יתוקן, והנאשם יודה ויורשע לפיו. לעניין העונש, הוסכם בין הצדדים כי הנאשם יישלח להכנת תסקיר שירות מבחן. עוד הוסכם כי המאשימה תגביל עצמה לעונש של 15 חודשי מאסר בפועל הכוללים הפעלה של 6 חודשי מאסר על-תנאי שתלויים ועומדים כנגד הנאשם, וכן מאסר מותנה לפי שיקול-דעת בית-המשפט. ההגנה נותרה חופשית בטיעוניה לעונש. בהמשך לכך, הנאשם הודה לפניי בעובדות כתב-האישום המתוקן, והורשע על-יסוד הודייתו בעבירות שיוחסו לו כדלקמן: שתי עבירות של תקיפת קטין על-ידי אחראי (שבוצעו כלפי ילדיו של הנאשם), וכן עבירה אחת של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש (שבוצעה כלפי אשת הנאשם).

בהתאם להסכמת הצדדים, נשלח הנאשם להכנת תסקיר שירות מבחן. התסקיר הוגש לעיוני ביום 18.10.2015, ופירט את מכלול נסיבותיו של הנאשם. במסגרת הפרק בתסקיר שכותרתו: "היסטוריה עבריינית והעבירה הנוכחית", עמד קצין המבחן על התייחסות הנאשם למעורבותו בעבירות בהן הורשע בתיק זה. בתסקיר נרשם כי הנאשם "לקח אחריות חלקית מאד על מעשיו". צוין כי הנאשם תיאר כי היו מצבים בהם פעל באלימות כלפי ילדיו, אך לא כפי שיוחס לו בסעיף 3 לכתב-האישום המתוקן. כמו כן, הנאשם שלל את המיוחס לו בסעיפים 4 ו-5 לכתב-האישום המתוקן (מדובר בסעיפים שייחסו לנאשם עבירות אלימות פיזית כלפי ילדיו הקטינים). אשר לסעיף 6 לכתב-האישום המתוקן, שעניינו באלימות

פיזית כלפי המתלוננת אשתו - צוין כי הנאשם לקח אחריות על מעשיו אלה, ותיאר כי היה ויכוח בינו לבין אשתו בנושא מקום מגוריהם, היא התחילה לצעוק, והויכוח התפתח למריבה ולאלימות פיזית מצדו כלפיה. מטעמים שפורטו בהרחבה בתסקיר, המלצת שירות המבחן בסיום התסקיר הייתה להטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל תוך הפעלת המאסר המותנה התלוי ועומד כנגדו, וכן הטלת מאסר על-תנאי.

בדיון שהתקיים לפניי לאחר הגשת התסקיר, התייצב הסנגור דאז עו"ד עלא זחאלקה ללא הנאשם, עקב מחלתו של האחרון. במסגרת אותו דיון, הסבתי את תשומת לבו של עו"ד זחאלקה לאמור בתסקיר לעניין נטילת אחריות חלקית מצד הנאשם בנוגע לאלימות כלפי ילדיו, והבהרתי כי בדיון הבא תתבקש הבהרת ההגנה בנוגע לכך (ראו: פרוטוקול דיון מיום 29.10.2015, עמ' 10, ש' 9-10 שם נכתב מפיו של עו"ד זחאלקה: "אני שומע את הערת גבירתי כי הדיון הבא יפתח בשאלה לגבי אמירות הנאשם באמצע עמוד 3 לתסקיר").

ואמנם, בפתח ישיבת הטיעונים לעונש שהתקיימה ביום 11.11.2015 בנוכחות הצדדים כולם, נכתב כך: "בית המשפט פונה לנאשם וב"כ ושואל לפשר האמור בעמוד שלוש לתסקיר משם עולה כי הנאשם שולל את המיוחס לו בסעיף 4-5 לכתב האישום המתוקן ובמידה מסוימת גם את סעיף 3" (שם, עמ' 11, ש' 9-10). בתגובה השיב עו"ד זחאלקה כדלקמן: "דיברתי עם מרשי, מדובר בחוסר הבנה. מרשי לוקח אחריות על המעשים ולא חוזר בו מההודאה שנתן...אני סבור שיש למצות את הליך הטיפול, במיוחד שהם חזרו לחיות ביחד. אבקש תסקיר משלים" (שם, עמ' 11, ש' 12-16; הדברים נאמרו גם בעמ' 14, ש' 3 לאותו הפרוטוקול).

בהמשך אותה ישיבה, נשמעו הטיעונים לעונש של באי-כוח שני הצדדים. לאחר מכן, ביקש הנאשם לומר דברים משלו לבית המשפט וכך אמר: "זו הייתה טעות גדולה, זה היה מתוך לחץ מכוון אליי ואליה איפה שהיינו גרים ולאן שעברנו לגור במקום חדש. זו טעות ואני למדתי ממנה רבות. אנחנו רוצים להמשיך להיות ביחד ולו למען הילדים" (שם, עמ' 14, ש' 14-16; ההדגשה אינה במקור-ד.כ.ל). בסיומה של אותה ישיבה, נדחה הדיון לצורך מתן גזר-דין ליום 3.12.2015.

בפתח הישיבה שנקבעה למתן גזר-הדין (3.12.2015), ביקש הנאשם לומר דברים בטרם ייגזר דינו. לאחר שניתנה לו הרשות לכך, עתר הנאשם לכך שיתאפשר לו לחזור בו מהודייתו. על פרטיו של דיון זה אעמוד ביתר הרחבה בהמשך הדברים. בשלב זה, אציין כי הסנגור דאז, עו"ד עלא זחאלקה, נכח באולם הדיונים כאשר הנאשם ביקש בעצמו לחזור בו מההודאה. למשמע בקשת הנאשם ונימוקה, ביקש עו"ד זחאלקה להתפטר מן הייצוג. נעתרתי לבקשה האחרונה, ודחיתי את הישיבה כדי שהנאשם יוכל להעמיד לעצמו ייצוג לצורך הדיון בבקשה לחזרה מהודאה. יוער כי לאחר אותה ישיבה, נטל את ייצוגו של הנאשם עו"ד ניק קאופמן.

טיעוני הצדדים בנוגע לבקשה לחזרה מהודאה

2. באי-כוח הצדדים הגישו טיעונים בכתב בנוגע לעתירת הנאשם לחזור בו מהודייתו, וכן השמיעו לפניי טיעונים בעל-פה ביום 30.12.2015.

3. בבקשה הכתובה לחזרה מהודיה טען בא-כוחו הנוכחי של הנאשם, עו"ד קאופמן, כי מרשו עותר לחזור בו מהודייתו שכן הוא מעוניין להוכיח את חפותו. בהקשר זה, הפנה הסנגור בבקשתו הכתובה לקושי שמצא בחומר הראיות, לפיו המתלוננת מסרה שני מועדים ספציפיים בהם הותקפה על-ידי הנאשם ביישוב בו התגוררו בני-הזוג בדרום העיר. מנגד, עיון בתדפיסי "האיכון" מגלה כי באחד המועדים עליהם הצביעה המתלוננת, שהה הנאשם בצפון העיר ואף מחוצה לה בשעות הרלוונטיות. הסנגור אישר בטיעוניו לפני כי כתב-האישום שהוגש כנגד הנאשם, לא ייחס לו אחריות בגין אותו אירוע. עם זאת, לגישת הסנגור הדבר שומט את הקרקע מתחת לאמינות גרסת המתלוננת בכללותה, ומן הראוי מטעם זה בלבד לברר את אשמת הנאשם במשפט הוכחות. הסנגור הדגיש כי בקשת מרשו לחזור בו מהודייתו, הועלתה טרם גזירת דינו, וטען כי הדבר מחזק את המסקנה לפיה טעמיו של הנאשם כנים ואמיניים.

במהלך הדיון שהתקיים לפני ביום 30.12.2015, הבהיר בא-כוח הנאשם כי מרשו מבקש לחזור בו מכל חלקי הודייתו, שכן הוא מכחיש עבירה פלילית כלשהי, בין כלפי אשתו ובין כלפי ילדיו. לאחר שבית-המשפט השמיע הערות כלליות על-בסיס הבקשה הכתובה שהוגשה ועל-בסיס הפרוטוקולים הקודמים ותסקיר שירות המבחן, ביקש הסנגור הפסקה בדיון על-מנת לשוחח עם מרשו. לאחר ההפסקה, העלו הנאשם ובא-כוחו טענה נוספת (שלא נטענה עד אותו שלב), בדבר כשל בייצוג. לפי אותה טענה, הסנגור הקודם אמר לנאשם כי הוא חייב להודות בכתב-האישום המתוקן וכן הבטיח לו כי אם יודה, הוא "יביא" לנאשם עונש ספציפי - עבודות שירות והארכת מאסר על-תנאי שתלוי ועומד כנגד הנאשם.

4. מנגד, באת-כוח המאשימה, עו"ד שמרית וולף, טענה כי יש לדחות את בקשת הנאשם לחזרה מהודייתו. לטענת המאשימה, הודיית הנאשם בעובדות כתב-האישום המתוקן הייתה חופשית ומרצון, בשים לב לאינדיקציות עליהן עמדה בטיעוניה. לפי הנטען, הבקשה לחזרה מהודייה הוגשה מטעמים טקטיים גרידא, לאחר שהוגש בעניינו של הנאשם תסקיר שירות מבחן שלילי שהמליץ על עונש מאסר בפועל והפעלת המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם.

5. בסיום הדיון מיום 30.12.2015, ביקשתי את תגובתו בכתב של הסנגור הקודם, עו"ד עלא זחאלקה, לטענות שהופנו כנגדו על-ידי הנאשם. בתגובתו הכתובה מיום 3.1.2016, שלל עו"ד זחאלקה באופן מוחלט את טענות הנאשם מטעמים עליהם עמד בתגובתו ויפורטו בהמשך.

בעקבות תגובתו של עו"ד זחאלקה, ניתנה לשני הצדדים אפשרות להגיש תגובה משלימה בכתב מטעמים. באת-כוח המאשימה שבה על עמדתה כי דין הבקשה להידחות. הסנגור הנוכחי, עו"ד קאופמן, הודיע בתגובתו המשלימה כי ההגנה ממשיכה לעמוד על בקשתה, וכן ציין כי לא רק שהסנגור הקודם הבטיח לנאשם "הארכת מאסר על-תנאי", אלא שבהבטחה זו הייתה גלומה טעות משפטית שחזרה על עצמה בטיעונים לעונש, ויש בה כדי להעיד על ייעוץ משפטי לקוי שהיה בו כדי להטעות את הנאשם.

המסגרת הנורמטיבית

6. סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי או החוק) קובע כדלקמן:

153. חזרה מהודיה

(א) "הודה הנאשם בעובדה, אם בהודיה שבכתב לפני המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודיה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו".
(ההדגשה אינה במקור-ד.כ.ל).

סעיף 153(א) הנ"ל נועד לאזן בין שתי תכליות מרכזיות: האחת, לאפשר לנאשם לחזור בו מהודיה שנתן במשפט, כאשר נטען כי נפל בהודיה פגם שורשי בכך שהיא אינה משקפת רצון חופשי ואמיתי של הנאשם, במובנו הרחב של מושג זה. והשנייה, להגן על היציבות, הוודאות והאמינות של ההליך הפלילי מפני שימוש לא ראוי באמצעי של חזרה מהודיה, ומפני הפיכתו לאמצעי תמרון מניפולטיבי בידי נאשם (ראו: רע"פ 2292/08 אמסלם נ' מדינת ישראל (30.03.2009), פסקה 7 לפסק-דין של כב' השופטת פרוקצ'יה שהייתה בדעת-מיעוט לעניין התוצאה באותה פרשה, אך לא לעניין הניתוח העקרוני של תכליות סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי).

האיזון בין שתי התכליות האמורות, הוביל את המחוקק לקבוע כי חזרה של נאשם מהודיה שנתן במשפט, אינה מותנית ברצונו בלבד. רצון זה כפוף לאישורו של בית המשפט. בהתאם לסעיף 153(א) לחוק, אישור זה אמור להינתן בנסיבות מיוחדות בלבד, ומנימוקים מיוחדים שיירשמו. השאלה מה הם אותם "נימוקים מיוחדים" המצדיקים היתר לחזרה מהודיה, נדונה בע"פ 3227/10 פלוני נ' מדינת ישראל (24.1.2011), וכך נאמר שם:

"המחוקק לא הגדיר מהם אותם 'נימוקים מיוחדים' שיצדיקו חזרה מהודיה. הפסיקה שדנה בסוגיה זו התוותה מספר קווים מנחים למתן היתר לנאשם לחזור בו מהודייתו. ככלל, נפסק כי הנסיבות בהן ישקול בית המשפט חזרה מהודיה הן חריגות. כך למשל, כאשר קיים חשש שההודיה לא נעשתה חופשית ומרצון; המבקש לא הבין את משמעות הודייתו וההודיה הושגה שלא כדין.

...הכללים בנושא זה אינם נוקשים. רשימת הנימוקים המיוחדים הנדרשים אינה רשימה סגורה...נדמה כי קיימים שני סוגי פגמים שיש בהם להביא למתן רשות לנאשם לחזור בו מהודייתו. האחד, נעוץ בנאשם עצמו. לאמור- לנוכח מצבו הסובייקטיבי אין זה ראוי להותיר ההרשעה על כנה. האחר, נעוץ בהליך עצמו. למשל כאשר הדרישות הדיוניות לא נשמרו, הסניגור לא הסביר כנדרש את מהות ההודיה או שבית משפט התעלם מחזרת הנאשם מההודיה בשלב התסקיר או בשלב העונש מבלי לברר את העניין...

ברקע, כוחה המשפטי של הודיה שניתנה בפני בית המשפט. האחרונה מהווה את הבסיס להרשעת הנאשם על כל המשתמע מכך. דווקא בשל האמור יש להתייחס להודאת נאשם בתוך כותלי בית המשפט ברצינות הראויה...לנוכח מורכבות הסוגיה אין מנוס מכך כי העניין יבחן גם על פי מכלול הנסיבות הנלוות להודיה..."
(שם, פסקה 4 לפסק-דין של כב' השופט הנדל; ההדגשות אינן במקור - ד.כ.ל).

7. דומה כי השאלה העיקרית הנבחנת במסגרת שקילת בקשה של נאשם לחזרה מהודיה שניתנה בין כותלי בית-המשפט, הנה האם הודייתו ניתנה מתוך רצון טוב וחופשי לאחר שהבין את המיוחס לו בכתב-האישום שבטענותיו הודה.

ואכן, מעיון בפסיקה הענפה הדנה בסעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי, עולה כי המקרים החריגים בהם ניתנה לנאשם רשות לחזור בו מהודייתו, היו בדרך-כלל מקרים בהם התעורר חשש שמא ההודיה ניתנה שלא באופן חופשי ומרצון, או מבלי שהנאשם הבין את משמעות הודייתו.

לצד זאת, ולמען שלמות התמונה, אעיר כי בפסיקתו של בית-המשפט העליון לא נשללה האפשרות להתיר חזרה מהודיה גם במצבים שבהם לא היה פגם בהודיה המקורית (קרי, ההודיה ניתנה בשעתה מרצונו הטוב והחופשי של הנאשם), אולם הנאשם הביע את רצונו הכן להילחם על חפותו (ראו: דעת-הרוב בע"פ 3754/91 מדינת ישראל נ' סמחאת, פ"ד מה(5) 799 (1991), עליה התבסס הסנגור בטיעוניו הכתובים). דרך הילוך זו אינה ברורה מאליו, שכן היא עלולה להסיט את נקודת האיזון בין שתי התכליות המרכזיות של סעיף 153(א) לחוק כמוסבר לעיל. לפיכך, גם בהתאם לדעת-הרוב בע"פ 3754/91 סמחאת הנ"ל, חזרה כזאת מהודיה אפשרית רק בטרם נגזר דינו של הנאשם, ורק כאשר בית המשפט השתכנע כי רצונו של הנאשם להילחם על חפותו הוא אותנטי וכי לא יצמח לנאשם יתרון דיוני כתוצאה מחזרתו מההודיה, קרי- כאשר אין חשש שמדובר בפעולה "תכסיסנית". ובלשונו של כב' השופט גולדברג: "בבוא בית המשפט לשקול, אם לתת לנאשם רשות לחזור בו מהודאתו לפני גזר הדין, לא די, לדעתי בבירור השאלה, אם ההודאה ניתנה בשעתה מרצונו הטוב והחופשי של הנאשם...אם סובר הנאשם, כי טעה בשיקוליו בעת שהודה, והמטרה האחת והיחידה העומדת ביסוד בקשתו היא כי תינתן לו ההזדמנות להוכיח את חפותו, כי אז נכון וראוי הוא שלא להכביד תמיד במשקלם של אותם 'נימוקים מיוחדים', הנדרשים בסעיף 153(א) הנ"ל" (שם, בעמ' 802; ההדגשה אינה במקור-ד.כ.ל.).

8. אחד ממבחני העזר המשפטיים לבחינת המניע המונח בבסיס בקשה לחזרה מהודיה, נוגע לעיתוי הגשתה. בהתאם להלכה הפסוקה, רק במצבים נדירים ירשה בית המשפט לנאשם לחזור בו מהודייתו, לאחר שכבר ניתן גזר-הדין. עם זאת, חשוב להדגיש כי גם במקרים בהם ביקש נאשם לחזור בו מהודייתו טרם גזירת דינו, נפסק כי בית-המשפט לא יעתר לבקשה באופן אוטומטי, אלא יבחן האם מתקיימת הדרישה הסטטוטורית ל"נימוקים מיוחדים". וכך נקבע בהקשר זה:

"גישה מקלה יתר על המידה כלפי נאשם המבקש לחזור בו מהודאתו מוסרת בידו כוח שניתן לנצלו לרעה. יוכל נאשם להודות במסגרת הסדר טיעון, לגרום בכך לביטול שלב ההוכחות, ולימים, לפני גזר הדין, יבקש לחזור בו מהודיתו. בינתיים עלולות ראיות התביעה להישחק, וחקר האמת ידחק. אין לאפשר זילות שכזו ביחס להודיה...לא בכדי מורה החוק כי יש צורך 'בנימוקים מיוחדים שירשמו', כדי שהודיה והסדר טיעון לא יהיו תלויים על בלימה, על מנת להבטיח בטחון, יציבות ורצינות".

(ע"פ 6028/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (20.3.2014) מפי כב' השופט סולברג; ההדגשה במקור-ד.כ.ל.).

מן הכלל אל הפרט

9. בהתאם לאמות-המידה הנורמטיביות שפורטו לעיל, אני סבורה כי דין בקשתו של הנאשם לחזרה מהודייתו להידחות. לטעמי, מכלול נסיבות העניין מלמדות כי הודיית הנאשם בבית-המשפט הייתה חופשית ומרצון, וניתנה תוך הבנת משמעות ההודיה. עוד אני סבורה כי הגם שהבקשה שלפניי הוגשה טרם גזירת-הדין, לא מתקיימים במקרה זה

"נימוקים מיוחדים" המצדיקים להתיר לנאשם לחזור בו מהודייתו. להלן פירוט נימוקיי לכך.

(א) הודית הנאשם בבית-המשפט - חופשית ומרצון (במובן הצר) תוך הבנת משמעותה

10. הודית הנאשם לפניי ניתנה ביום 2.4.2015 לאחר שהצדדים הציגו לפני בית-המשפט את הסדר הטיעון אליו הגיעו. יוער כי הסדר הטיעון לא נערך באופן ספונטני ועל אתר באולם הדיונים. ניתנו דחיות חוזרות ונשנות בדיונים לצורך ניהול משא-ומתן בין הצדדים, לרבות בעקבות דברים שמסר הנאשם לסנגורו (ראו למשל: פרוטוקול דיון מיום 23.3.2015, עמ' 5, ש' 9-11). בסופו של משא ומתן בין הצדדים, הוגשו לבית-המשפט הודעה על הסדר-טיעון וכן נוסח של כתב-אישום מתוקן, שהוכנו והודפסו מבעוד מועד. הנאשם היה מיוצג כל אותה העת על-ידי עו"ד עלא זחאלקה. ביום הצגת הסדר-הטיעון, הצהיר עו"ד זחאלקה לפרוטוקול כי הסביר לנאשם את הסדר הטיעון ואת העובדה שבית-המשפט אינו צד לו ואינו כפוף אליו (אף בית-המשפט הסביר זאת לנאשם), והנאשם אישר את הדברים. כמו כן, עו"ד זחאלקה הצהיר לפרוטוקול כי הוא קרא לנאשם את כתב-האישום המתוקן וכי מרשו הבין את תוכנו ומודה בו. הנאשם הודה לפניי בעצמו בכתב-האישום המתוקן והורשע לפיו.

עו"ד זחאלקה הבהיר בדיון שהתקיים לפניי ביום 3.12.2015 כי: "...הסדר הטיעון שאליו הגענו עם המאשימה והיא כמעט חזרה בה במסגרת הטיעונים לעונש, התבסס על חומר הראיות בתיק, על ההודעות של הילדים הקטנים ובין היתר מכלול הראיות האחרות הקיימות בתיק. עד שהגענו להסדר הזה לקח הרבה זמן שבמסגרת הזמן זה הקפדתי להיות בקשר ישיר עם הנאשם שקיבל את כל ההסברים וגם נכנסתי איתו לדקויות של חומר הראיות בתיק והוא הבין את המשמעות של ההסדר, את פרטיו ואת המגבלות של ההסדר כתקרה ורצפה והסכים לו" (פרוטוקול דיון מיום 3.12.2015, עמ' 16, ש' 1-5; ההדגשה אינה במקור-ד.כ.ל).

גם בתגובתו בכתב מיום 3.1.2016, ציין עו"ד זחאלקה דברים דומים בזו הלשון: "הח"מ ישוב ויציין כי הסדר הטיעון אליו הגיע הנאשם עם המאשימה לא נרקם ביום אחד, אלא היה תולדה של מו"מ, בחינה מדוקדקת של חומר הראיות בתיק, כאשר הנאשם היה משותף בכל העניינים עד לפרט האחרון בתיק (לרבות איכוני שיחות, השוואה בין הודעות עדי התביעה, תוכן השיחה המוקלטת עם אשתו והשלכתה על ניהול התיק, המו"מ שהתנהל בין הח"מ לבין הפרקליטות, הישיבה שנערכה בין הח"מ לבין הפרקליטות, תיקון כתב האישום וכן השלכות התסקיר לעניין העונש, הן לפני קבלת התסקיר והן לאחריו)" (שם, פסקה 2; ההדגשה אינה במקור-ד.כ.ל).

הנה כי כן, מדברי הסנגור הקודם עולה כי נוהל משא-ומתן ממושך בתיק שהנאשם היה שותף לו לאורך כל הדרך, וכי הנאשם הבין והסכים לפרטיו של הסדר הטיעון. אזכיר כי בסיום שמיעת טיעוניהם של באי-כוח שני הצדדים לעונש, ביקש הנאשם להוסיף דברים בעצמו, ואמר מיזמתו כי מדובר "בטעות גדולה" שנבעה מלחץ שחוו הנאשם ואשתו עקב מקום מגוריהם, וכי הוא למד מטעות זו רבות. דברים אלה מחזקים את המסקנה כי הודיית הנאשם בבית-המשפט מלכתחילה, הייתה חופשית ומרצון.

מכל מקום, יודגש כי בשום שלב של הדיונים - לרבות בתסקיר, בטיעונים לעונש וכן לאחר העלאתה של הבקשה לחזרה מהודיה - לא טען הנאשם, בין בעצמו ובין באמצעות בא-כוחו הנוכחי עו"ד קאופמן, כי לא הבין את עובדות כתב-

האישום המתוקן או כי לא הבין את פרטי הסדר הטיעון עם המאשימה או את משמעותו. לטענותיו האחרות של הנאשם לפיהן הודייתו לא הייתה "חופשית ומרצון" במשמעות הרחבה של מושג זה, אתיחס בהמשך הדיון.

(ב) העדר טענה לפגם בהליך בנוגע להודיית הנאשם

11. כפי שצוין לעיל, אחד מן הפגמים שבכוחם להצדיק מתן רשות לחזרה מהודיה, נעוץ בהליך עצמו, למשל כאשר דרישות דיוניות לא נשמרו, או כאשר בית-המשפט התעלם מחזרת הנאשם מן ההודיה בשלב התסקיר.

פגם מסוג זה לא נטען במקרה דנן. ואכן, הנאשם הודה באולם הדיונים בעובדות כתב-האישום המתוקן, לאחר שבית-המשפט הבהיר לו בעצמו את משמעות ההסדר ואת העובדה כי הוא אינו צד לו ואינו כפוף אליו, וכן לאחר שהסגור הצהיר לפרוטוקול כי קרא לנאשם את כתב-האישום המתוקן והנאשם הבין את תוכנו ומודה בו. הנאשם קם על רגליו לפני הודה בעצמו באמור בכתב-האישום המתוקן לאחר שנשאל על-ידי בית-המשפט האם הוא מודה בו.

כפי שצוין לעיל, לאחר שהנאשם הורשע על-יסוד הודייתו, הוא נשלח לשירות המבחן לצורך הכנת תסקיר בעניינו. לפני קצין המבחן נטל הנאשם אחריות בנוגע לאלימות כלפי המתלוננת אשתו (זאת, בניגוד להכחשה הגורפת של מעשים אלה במסגרת הבקשה לחזרה מהודיה), וכן נטל אחריות חלקית ומסויגת לגבי מעשי האלימות כלפי ילדיו. יודגש כי התסקיר נכתב על-ידי קצין מבחן דובר השפה הערבית, ולא הועלתה לפני כל טענה לקשיי תקשורת או לחוסר הבנה בין קצין המבחן לבין הנאשם.

בדיונים לאחר מכן, ביקשתי מן ההגנה להבהיר את פשר הפער בין נטילת האחריות החלקית של הנאשם בשירות המבחן בנוגע לאלימות כלפי ילדיו (להבדיל מאשתו), לבין הודייתו בכתב-האישום המתוקן בבית-המשפט. כך עשיתי, בהתאם להלכה הפסוקה המורה כדלקמן:

"אם צץ סימן שאלה - בשל האמור בתסקיר או במסגרת הטיעונים לעונש - מתפקידו של בית המשפט לברר עם הנאשם או סגורו האומנם ההודיה הודאה היא. אל לו להסתפק בשלב ההודאה שניתנה בתשובה לכתב האישום. ודוק. היה אם יתברר שהנאשם אינו מודה - אין זה אומר בהכרח שיש להתיר לו לחזור בו מהודאתו. הפסיקה אמרה את דברה בנדון. אולם, כל עוד מלאכתו של בית המשפט טרם הסתיימה, עליו להידרש גם לנקודה זו. למעשה, זוהי גם מלאכתו". (ראו: דבריו של כב' השופט הנדל בע"פ 6952/10 בשימוב נ' מדינת ישראל (13.1.2011); עוד ראו: ע"פ 5864/10 פלוני נ' מדינת ישראל (7.2.2011) והאסמכתאות המוזכרות שם).

בנסיבות העניין, לא התעלמתי אפוא מאותו "סימן שאלה" שהתעורר בעקבות התסקיר, וביקשתי לברר עם ההגנה. במענה לשאלתי, הנאשם לא קם על רגליו וביקש לחזור בו מהודייתו (כפי שעשה בהמשך הדרך). תחת זאת, הסגור הקודם השיב בנוכחות הנאשם, כי שוחח עם מרשו וכי הנאשם עומד מאחורי הודייתו בבית-המשפט (ראו: ציטוט

הדברים בפסקה 1 לעיל). רק לאחר מכן נשמעו הטיעונים לעונש, בסופם הנאשם עצמו נשא לפני דברים וטען כי עשה "טעות גדולה" שלמד ממנה רבות כמפורט לעיל. מכל מקום, יודגש כי עו"ד קאופמן לא העלה לפני טענה כלשהי לפיה לא נשמרו דרישות דיוניות או נפל פגם בהליך, המצדיק כשלעצמו חזרה מהודיה.

(ג) העדרם של "נימוקים מיוחדים" אחרים המצדיקים רשות לחזרה מהודיה

12. מטעוני ההגנה עולים שני נימוקים מרכזיים לבקשת הנאשם לחזור בו מהודייתו: ראשית, טענות הנוגעות לבא-כוחו הקודם של הנאשם. ושנית, טענות הנוגעות לרצון הנאשם להוכיח את חפותו. אפנה כעת לבחינת נימוקים אלה לפי סדרם.

(1) טענות ההגנה הנוגעות לסנגורו הקודם של הנאשם

13. כפי שצוין לעיל, בפתח הישיבה שנקבעה למתן גזר-דין (3.12.2015), ביקש הנאשם רשות לומר דברים. לאחר שהרשות ניתנה לו, אמר הנאשם, בין היתר, כך:

"אני כולי רועד ומבולבל. את הדבר הזה אני לא עשיתי. עורך הדין הטעה אותי ואמר לי שאם אני לא אודה אני אכנס לכלא לכמה שנים... אני רוצה להחליף עורך-דין... אני הודאתי כי הייתי מבולבל ועורך הדין הטעה אותי. הוא אמר שאם אני לא אודה, אני אקבל הרבה שנים והייתי מבולבל...".
(פרוטוקול דיון מיום 3.12.2015, עמ' 15, ש' 23-13).

הנה כי כן, בשלב הראשון, טען הנאשם כי הודה בבית-המשפט שכן "היה מבולבל" והסנגור הקודם אמר לו שאם לא יודה, יקבל עונש של "הרבה שנים". טענות אלה, כשלעצמן, אינן בגדר "נימוקים מיוחדים" לחזרה מהודיה. הטענה "בלבול" נטענה באופן סתמי. היא אינה מתיישבת עם תיאורו של עו"ד זחאלקה את המו"מ המתמשך עד ההגעה להסדר טיעון, ואת מעורבותו של הנאשם באותו מו"מ. טענת "הבלבול" אינה מתיישבת עם התרשמות בית-משפט זה בדבר מצבו של הנאשם בעת שהודה לפניו ובדיונים שלאחר מכן, והיא אף אינה מתיישבת עם העובדה שהנאשם אישר לפני קצין המבחן את האלימות הפיזית שיוחסה לו בכתב-האישום המתוקן כלפי אשתו, ובמידה מסוימת גם כלפי ילדיו. טענת "הבלבול" אף אינה עולה בקנה אחד עם העובדה שבתום הטיעונים לעונש, קם הנאשם על רגליו וציין לפני מיזמתו כי עשה "טעות גדולה" וכי למד ממנה רבות.

גם הטענה לפיה סנגורו הקודם של הנאשם, עו"ד זחאלקה, אמר לו כי אם לא יודה הוא עלול לקבל עונש מאסר של "הרבה שנים", אין בה כדי להועיל להגנה. בהמלצה כזו, גם אם נאמרה, אין פסול, כל עוד הבחירה החופשית אם להודות נותרה בידיו של הנאשם. כבר נקבע בהלכה הפסוקה כי: "...המלצתו של סניגור לנאשם להודות בעובדות כתב האישום, תוך הבהרה שאם לא יודה - צפוי לו עונש כבד יותר - אין די בה כדי לעורר ספק שמא לא הודה הנאשם באשמתו מרצונו, או כדי לאפשר לו לחזור בו מהודאתו" (דברי כב' השופט מלצר ברע"פ 3101/05 אבו רמילה נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (25.5.2015)).

14. בהמשך הדרך, בדיון שהתקיים לפניי ביום 30.12.2015 לאחר שעו"ד קאופמן כבר נטל את הייצוג בתיק, העלה הנאשם טענה חדשה כנגד בא-כוחו הקודם. לפי טענת הנאשם באותו דיון, הוא הודה בכתב-האישום המתוקן שכן עו"ד זחאלקה הבטיח לו עונש ספציפי בדמות הארכת תנאי ועבודות שירות. ובלשונו של הנאשם:

"...לגבי הסנגור, הוא כל הזמן אמר לי שיש פה 5 עבירות ואני חייב להודות לפחות ב- 2 או 3 עבירות והוא אמר לי במפורש שהוא ידאג לי שאני לא אכנס בפנים והוא יביא לי עבודות שירות והארכת תנאי. אמרתי שלא עשיתי את הדבר הזה ואיך אני אודה בדבר שלא עשיתי והוא אמר לי שאם אני לא אודה אני אכנס להרבה שנים בפנים".
(פרוטוקול דיון מיום 30.12.2015, עמ' 18, ש' 13-19; ההדגשה אינה במקור-ד.כ.ל).

מהות הטענה שהעלה הנאשם באותה ישיבה היא, למעשה, כי סנגורו הקודם הטעה אותו בכך שהבטיח לו עונש ספציפי אם יודה, ובכך פגע באופן מהותי ברצונו החופשי בעת מתן ההודיה בבית-המשפט. לאחר שבחנתי את הטענה האמורה על רקע מכלול נסיבות העניין, אני סבורה כי אין בסיס לקבלה:

ראשית, מונחת לפניי תגובתו הכתובה של עו"ד זחאלקה, אשר שלל את טענתו הנדונה של הנאשם וכינה אותה "עלילה מרושעת". וכך ציין עו"ד זחאלקה בתגובתו:

"הח"מ מעולם לא הבטיח ללקוחותיו עונש כזה או אחר ובהחלט לא לנאשם (בו) עסקינן. יחד עם זאת, בשל קביעות התסקיר השליליות אשר עמדו לנגד עיני הנאשם זמן רב לפני ישיבת הטיעונים לעונש (יצוין כי הח"מ הביא לידיעת הנאשם את תוכן התסקיר והמלצות קצין המבחן כחודש ימים לפני ישיבת הטיעונים לעונש), כן הובהר לנאשם לאחר הפצרות רבות מצידו של האחרון כי צפוי לו עונש של מאסר בפועל לאור התסקיר השלילי והמלצתו. מכאן ועד הטענה שהח"מ הפריח הבטחות שווא בפני הנאשם, המרחק הוא כמו בין שמיים וארץ.
הח"מ מעולם לא הבטיח ללקוח כלשהו תוצאה בהליך פלילי, קל וחומר כאשר נגד הנאשם תלוי ועומד מאסר מותנה דבר שהיה ידוע היטב לנאשם, וכן בשל הסיבה כי גזר הדין הוא במידה מסוימת פונקציה של התסקיר לעניין העונש, ונסיבות אחרות שאינן תלויות בח"מ...
אי לכך, הח"מ דוחה מכל וכל את טענת הנאשם ביחס ל'הטעיה' או ל'הבטחות שווא' או לגבי 'השפעת הח"מ על תוכן התסקיר' כפי שבאו לידי ביטוי בטענות שהועלו בדיון מיום 30.12.15".
(תגובת עו"ד עלא זחאלקה מיום 3.1.2016, פסקאות 4, 5, 8).

לא נמצאה לי סיבה לפקפק בנכונות דבריה אלה של עו"ד זחאלקה.

שנית, בדיון שהתקיים ביום 3.12.2015, נמנע הנאשם מלהעלות לפניי את הטענה לפיה סנגורו הקודם הבטיח לו עונש ספציפי. יתרה מזאת; הטענה האמורה לא הועלתה במסגרת הבקשה הכתובה לחזרה מהודיה שהגיש עו"ד

קאופמן בשם הנאשם. הטענה לפיה עו"ד זחאלקה הבטיח לנאשם עונש ספציפי, הועלתה לראשונה רק בדיון שהתקיים לפני ביום 30.12.2015. לשאלת בית-המשפט, השיב עו"ד קאופמן כי לא ידע על הטענה האמורה קודם לכן, ומטעם זה לא הזכיר אותה בבקשתו בכתב, ואף לא צירף את תגובת עו"ד זחאלקה לגביה (פרוטוקול דיון מיום 30.12.2015, עמ' 20, ש' 1-5). "כבישת" הטענה האמורה על-ידי הנאשם ללא הסבר כלשהו, משליכה על אמינותה.

שלישית, בשירות המבחן הנאשם הודה באלימות כלפי אשתו, אולם הביע הסתייגות מסוימת מהאלימות כלפי ילדיו. מכאן שהנאשם בחר את דרך הילוכו, ולא בהכרח פעל בהתאם ל"הבטחות" שלטענתו נתן לו סנגורו הקודם.

רביעית, טענת הנאשם לפיה הסנגור הבטיח לו "הארכת תנאי ועבודות שירות" אינה הגיונית מתוכה, שכן לא ניתן להטיל עבודות שירות יחד עם "הארכת תנאי" (ראו: סעיף 56(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977). יוער כי עו"ד זחאלקה אף לא עתר לעבודות שירות בטיעונו לעונש.

עו"ד קאופמן טען לפני כי "אותות אמת" מתגלים מטענת מרשו בדבר הבטחה לעונש ספציפי, שכן אחרת הנאשם לא היה יודע לנקוב במונחים משפטיים כגון "הארכת תנאי" או "עבודות שירות". על כך אשיב כי דווקא השימוש שעשה הנאשם במונחים האמורים, יכול לחזק את דבריו של עו"ד זחאלקה לפיהם הוא ליבן עם הנאשם את מכלול העניינים הראייתיים והמשפטיים במהלך המו"מ שהתנהל מול הפרקליטות עד להגעה להסדר-טיעון, וכי "הנאשם היה שותף בכל העניינים עד לפרט האחרון בתיק" (ראו: פסקה 10 לעיל).

אשר לטענת עו"ד קאופמן בתגובתו המשלימה מהיום לייצוג משפטי לקוי, וזאת בהתבסס על קו הטיעון של הסנגור הקודם במסגרת הטיעונים לעונש (פסקאות 6-8 לתגובה המשלימה) - אציין כי מאחר שדינו של הנאשם טרם נגזר, תינתן לסנגור הנוכחי הזדמנות להשלים טיעונים לעונש בישיבה הקרובה, אם וככל שרצונו בכך. מכל מקום, אין ב"ליקוי" עליו הצביע הסנגור בתגובתו המשלימה מהיום בנוגע לטיעונים לעונש שהשמיע הסנגור הקודם, כדי להקים הצדקה לחזרה מהודיה.

15. סוף דבר בעניין זה; לא מצאתי ממש בטענות ההגנה לכשל בייצוג, שהוביל לפגם ברצונו החופשי של הנאשם או בהבנת משמעות הודייתו.

(2) המניע לבקשה - רצון כן ואמיתי להוכיח חפות או שיקולים טקטיים?

16. הנאשם טען לפני בפתח הדיון מיום 3.12.2015 כי אשתו העלילה עליו עלילת שווא ותלונתה הייתה שקרית. בדיון שהתקיים ביום 30.12.2015 (אליו התייצב הנאשם עם עו"ד קאופמן) הבהירה ההגנה כי לטענתה, הנאשם לא עשה דבר ממה שיוחס לו בכתב-האישום המתוקן, לא כלפי אשת הנאשם ולא כלפי ילדיו. טענת ההגנה הנה כי הנאשם עותר לחזרה מהודייתו עקב טעם ענייני וכן, הנעוץ ברצונו להוכיח את חפותו.

17. בנסיבות העניין, קיים קושי רב לקבל טענה זו. אופן השתלשלות העניינים בהליך, דרך התנהלותו של הנאשם וכן עיתוי הגשת הבקשה, מצביעים על תמרון דיוני שמקורו אינו נעוץ כל כולו בשיקולים כנים וענייניים, אלא ברצון להימנע מעונש מחמיר בעקבות תסקיר שלילי. לשון אחר; אני סבורה כי מדובר בבקשה שמונחית על-ידי "שיקולי כדאיות" טקטיים, וכי בנסיבות אלה אין לאפשר חזרה מהודיה. אבהיר.

18. כפי שצוין בהרחבה לעיל, הנאשם הודה לפניי בעובדות כתב-האישום המתוקן. לאחר מכן הופיע הנאשם לפני קצין המבחן, ושם אישר את האלימות כלפי אשתו, וכן אישר באופן חלקי ומסויג כי נקט באלימות כלפי ילדיו. בהקשר זה, יודגש כי אין מדובר בשירות המבחן ב"מהפך" או בשינוי קוטבי ביחס להודיה לפני בית-המשפט, שכן הנאשם אישר לפני קצין המבחן באופן מלא את האלימות כלפי אשתו, ואילו לגבי ילדיו הודה שעשה שימוש באלימות, אולם טען כי עשה זאת שלא כמתואר בכתב-האישום המתוקן. הנאשם אף הסכים להשתלב בטיפול בשירות המבחן, באופן העשוי להתיישב עם קיומה של הודיה חופשית ומרצון (שכן אם הנאשם לא עשה דבר, מדוע הוא נזקק לתהליך טיפולי?). כאמור, בדיון הטיעונים לעונש, הודיע עו"ד זחאלקה בהתייחס לאמירותיו של הנאשם בתסקיר, כי שוחח עם הנאשם וכי הלה לוקח אחריות על המעשים ולא חוזר בו מההודיה שנתן. בסיום שמיעת טיעוניהם של באי-כוח שני הצדדים לעונש, ביקש הנאשם להוסיף דברים בעצמו, ואמר מיוזמתו כי מדובר "בטעות גדולה" שנבעה מלחץ שחוו הנאשם ואשתו עקב מקום מגוריהם, וכי הוא למד מטעות זו רבות. כל אלה אינם עולים בקנה אחד עם הכחשתו הגורפת של הנאשם את המעשים שיוחסו לו במסגרת הבקשה לחזור בו מהודיותיו, או עם רצון כן להוכיח חפות.

יתרה מזאת; הפעם הראשונה בה עתר הנאשם לחזרה מהודיותיו הייתה בפתח הדיון שנקבע להשמעת גזר-הדין. בין היתר, אמר הנאשם בפתח אותו דיון כך:

"...אני מבולבל. אני לא רוצה להיכנס בפנים כי אז כל המשפחה שלי תיהרס. אני רוצה להחליף עורך-דין... ב- 2010 כשהודאתי, באמת עשיתי (הכוונה לתיק קודם עליו נשפט הנאשם ובעטיו תלוי ועומד כנגדו מאסר על-תנאי - ד.כ.ל). בזה אני מודה וקיבלתי את העונש. אני הייתי מודע היטב שיש לי תנאי ולא עשיתי שום דבר. אני חזרתי לאשתי בגלל הילדים...קצין המבחן אמר לי שאני אקבל מאסר בפועל ואני לזה לא מוכן. אני אמרתי לקצין המבחן שאני הולך לטיפול".
(פרוטוקול דיון מיום 3.12.2015, עמ' 15, ש' 23-13; ההדגשות אינן במקור-ד.כ.ל).

הדברים האמורים מלמדים כי טרם השמעת גזר-הדין, שיער הנאשם כי יוטל עליו עונש מאסר בפועל ממש. כפי שעולה מדבריו של הנאשם עצמו, השערה זו נשענה על כך שהנאשם ידע כי המלצת תסקיר שירות המבחן בעניינו הנה שלילית, וכי קצין המבחן המליץ להטיל עליו מאסר בפועל. הדברים עולים בקנה אחד עם דבריו של עו"ד זחאלקה בתגובתו הכתובה מיום 3.1.2016, לפיהם לאחר הגשת התסקיר הוא הביא לידיעת הנאשם את תוכן התסקיר ואת ההמלצה בסופו, ודן עמו במשמעותה (ראו: פסקה 14 לעיל). אוסיף כי משבא בית-המשפט להקריא את גזר-הדין, לא מן הנמנע שהנאשם שיער כי בית-המשפט אינו עומד להיעתר לבקשה שהעלתה ההגנה במסגרת הטיעונים לעונש, להפנות את הנאשם לתסקיר משלים (פרוטוקול דיון מיום 11.11.2015, עמ' 11, ש' 15). דבריו של הנאשם לפניי - "אני לא רוצה להיכנס בפנים...לזה אני לא מוכן" - מצביעים על כך שהוא סבר כי עשה מקח טעות "בכדאיות העסקה" בה התקשר עם המאשימה, ולפיכך ביקש לחזור בו מההודיה. סיבה מעין זו אינה בגדר "נימוק מיוחד" להתיר חזרה

מהודיה כאמור בסעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי.

19. אמת, בקשתו של הנאשם לחזרה מהודייתו בבית-המשפט הועלתה טרם שניתן גזר-הדין בעניינו. עם זאת, כבר נפסק כי "מבחן העיתוי איננו אלא כלי עזר משפטי, לצורך הכרעה במבחן המניע... כך למשל תיתכן תכסיסנות מצד נאשם גם טרם מתן גזר הדין, כאשר הוא מגלה שניתן לגביו תסקיר שלילי שעלול להשפיע לרעתו בשלב הטיעונים לעונש...או במטרה להתיש את העדים" (ע"פ 6028/13 פלוני הנ"ל, פסקה 10 מפי כב' השופט סולברג; ההדגשה אינה במקור-ד.כ.ל).

כאמור, במקרה דנן גזר-הדין אמנם טרם ניתן בעת שהנאשם עתר לחזור בו מהודייתו, אולם כבר הוגש תסקיר שלילי של שירות המבחן שהמליץ להטיל על הנאשם מאסר בפועל, נשמעו טיעונים לעונש, ובית-המשפט דחה את הדין לצורך מתן גזר-דין, בלא להיעתר לבקשת ההגנה במסגרת הטיעונים לעונש לשלוח את הנאשם להכנת תסקיר משלים. לגישתי, נוכח משקלן המצטבר של נסיבות אלה, יש לראות את בקשת הנאשם שלפניי לחזור בו מהודייתו, כקרובה יותר מבחינת עיתויה לבקשה המוגשת לאחר מתן גזר-דין. כידוע, בקשות מן הסוג האחרון מתקבלות רק בנסיבות יוצאות דופן שכן אחרת, הסכמת נאשמים להסדרי טיעון תהיה מותנית הלכה למעשה בחומרת העונש שיוטל עליהם (ראו והשוו: דבריו של כב' השופט רמי אמיר בתפ"ח (מחוזי מרכז) 15150-06-13 מדינת ישראל נ' גטנך (16.12.2015)).

מכל מקום, ממכלול נסיבות העניין ומדרך התנהלותו של הנאשם לפניי עולה כי עתירתו לחזרה מהודייתו מקורה באכזבה מתוצאות התסקיר ומחשש לחומרת העונש שיוטל עליו. בהתחשב בכך, ובשים לב לקביעתי לפיה הנאשם הבין את הסדר-הטיעון ואת פרטיו והודייתו הייתה מרצונו החופשי, הרי גם אם אבחן את עניינו של הנאשם לפי דעת-הרוב בע"פ 3754/91 סמחאת הנ"ל, אין לומר כי מטרת הנאשם "האחת והיחידה העומדת ביסוד בקשתו היא כי תינתן לו ההזדמנות להוכיח את חפותו" (ראו: פסקה 7 לעיל). לא כך הם פני הדברים בהליך זה. עיתוי בקשת הנאשם לחזור בו מהודייתו וכן דבריו של הנאשם לפניי, מעלים חשש רציני בדבר רצון להשגת יתרונות משפטיים-טקטיים בדמות טריפת קלפיו של ההליך הפלילי מחדש, בתקווה לביטול ההודיה והכרעת-הדין, אינן התסקיר השלילי בדרך זו, ובסופו של הליך - הקלה בעונש שיושג על הנאשם לפי התפתחות מהלכי המשפט. כך, בין היתר בשים לב לעובדה שכיום בני-הזוג חיים יחדיו תחת קורת גג אחת, באופן שיכול להשפיע על שלב שמיעת העדויות בתיק (אינדיקציה אפשרית לכך מצויה בתסקיר, במסגרתו התרשם שירות המבחן כי המתלוננת עמה שוחח, מנסה כיום להפחית מחומרת מעשיו של הנאשם תוך קושי למסור מידע מדויק על יחסיהם בעת הזאת).

(למקרים בהם נדחתה בקשת נאשם לחזרה מהודיה טרם מתן גזר-דין, תוך התייחסות למצב בו הוגש תסקיר שלילי לעונש, ראו והשוו: ע"פ 1050/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 17 מפי כב' המשנה-לנשיא (כתוארה אז) נאור (25.06.2014); ע"פ 4988/07 רחמינוב נ' מדינת ישראל, פסקה 10 מפי כב' השופטת פרוקצ'יה (24.6.2007); עוד ראו והשוו: פסק-דין של כב' השופט מנחם פינקלשטיין בתפ"ח (מחוזי מרכז) 15150-06-13 גטנך הנ"ל).

20. כידוע, "הנאשם אינו בגדר 'סוחר בשוק' המשפט הפלילי. הוא אינו רשאי לשמור את כל הקלפים באמתחתו ואינו בן חורין לעבור מהודאה לכפירה בכל עת אשר יחפוץ" (דברי כב' השופט הנדל בע"פ 3227/10 פלוני הנ"ל, פסקה 4). בנסיבות העניין, לא התרשמתי מכנותה של הבקשה שלפניי. זאת ועוד; אני סבורה כי הודית הנאשם בבית-המשפט הייתה

חופשית וכנה, והיא נעשתה מתוך הבנה של הסדר הטיעון ומשמעותו. לא שוכנעתי כי מתקיימים "נימוקים מיוחדים" כדי להתיר חזרה ממנה.

סוף דבר

21. נוכח מכלול הטעמים שפורטו לעיל, בקשת ההגנה לחזרת הנאשם מהודייתו, נדחית בזאת.

בהתאם להסכמה הדיונית אליה באו הצדדים בסיום פרוטוקול הדיון מיום 30.12.2015, החלטה זו ניתנת בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.

הדיון הבא יתקיים לפניי ביום 28.1.2016 בשעה 09:50. כפי שצוין בסוף פסקה 14 לעיל, בפתח הדיון תינתן לסנגור הנוכחי אפשרות להשלים טיעוניו לעונש, אם וככל שברצון ההגנה לעשות כן.

הסנגור ידאג להתייצבות מרשו.

המזכירות תשלח החלטה זו לבאי-כוח שני הצדדים. ככל הניתן, תוודא המזכירות הגעתה טלפונית עם הסנגור, עו"ד קאופמן, ותרשום הערה מתאימה על כך בתיק האלקטרוני.

כמו כן, המזכירות תשלח העתק החלטה זו לעו"ד עלא זחאלקה.

ניתנה היום, ט' שבט תשע"ו, 19 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.